

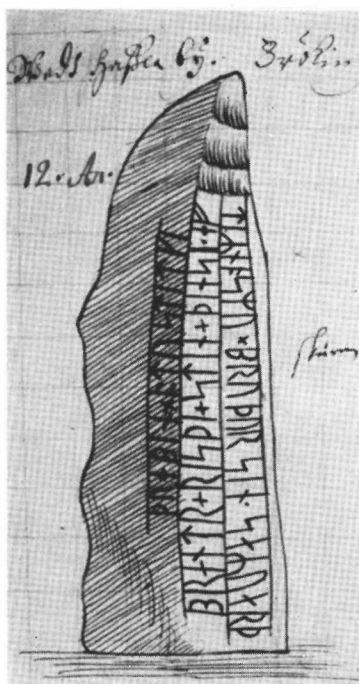

Fig. 228. Vg 135. Kinneve sn, Hassla by.
Efter teckning av Christofersson.

Fig. 229. Vg 135. Kinneve sn, Hassla by. Efter
träsnitt i Peringskiölds Monumenta (B 979).

Inskrift (enligt Christoferssons teckning):

brantr + rispi + stin + pinsi · eftir nosmu × brupur sin · sar uarþ prebin × o tustitki
5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60

Brandr resti sten þennsi æftir Asmun[d](?), broður sinn. Sar varð drepinn a østrvegi(?).

»Brand reste denna sten efter Åsmund(?). Han blev dräpt i österväg(?).»

Till läsningen: Troligen bör man räkna med åtminstone ett par felläsningar av tecknaren. 26–30 **nosmu** kan möjligen återge namnet *Asmund* (ack.). 26 **n** torde i så fall vara felläsning för ett skiljetecken ×. Efter 30 **u** kan ha funnits en **t**-runa, som förbisatts av tecknaren eller varit skadad. Runföljden 54–61 **tustitki** rymmer säkerligen också ett eller annat missuppfattat tecken. 54 **t** är måhända felläsning för **a**.

Namnet *Brandr* är känt från flera runinskrifter, se U 1026. Det är ursprungligen ett tillnamn, bildat av motsvarande appellativ med betydelsen 'stock' (se E. Hellquist i *Xenia Lideniana*, 1912, s. 98).

Om uttrycket *a østrvegi* se S. B. F. Jansson i *Fornvännen* 1954, s. 23 f.

136. Kinneve sn, Svenstorp, Lillegården.

Pl. 114.

Litteratur: E. Magnusson, Ett nytt runstensfynd i Kinneveds socken (i: VFT 4: 9, 1935, s. 46 f.); Handlingar 1935, 1936, 1937 (restaureringsrapport) i ATA; H. Jungner, Nytt från Falbygdens runfront (i: Falbygden 3, 1936, s. 17 f.).

Äldre avbildning: J. Liedholm, blyertsskiss 1935 (ATA).

Runstenen står sedan 1937 rest i en stenbunden beteshage c:a 150 m. SSV om Svenstorp Lillegården, c:a 400 m. NNV om landsvägen Brismene–Kinnarp stn och c:a 1500 m. VNV om Kinneve kyrka. Stenen

hade tidigare stått på en blockrik moränholme i samma åker c:a 50 m. S om den nuvarande platsen. Omkring 1925 sprängdes den sönder för att sedan tjäna som material i en gärdesgård c:a 150 m. ÖSÖ om den nuvarande platsen. Den hade legat med inskriftssidan nedåt, och man hade först efter sprängningen observerat runorna. I samband med restaureringen av Vg 137 tillvaratogs i den nämnda gärdesgården ett 20-tal stenskrivor, varav några med runinskrift, vilka alla tillhört Vg 136. Inskriftsytan är icke fullständig, men en restaurering av stenen företogs detta oaktat 1936–37 genom Riksantikvarieämbetets försorg, varvid saknade partier av stenen ersattes med konststen.

Grovkornig, ljusröd gnejs. Höjd 2,30 m., bredd 0,90 m. Runorna äro ovanligt djupt och tydligt huggna, ehuru många äro helt eller delvis förstörda, ornament och ramlinjer äro svagare.

Inskrift:

... ub - sati : stein : þen - ... - : sifa : bryþr - in - ... - þa

5 10 15 20 25 30

... satti sten þenn[a] ... Sefa, brøðr sina, ... [go]ða.

»... satte denna sten (efter ... och) Seve, sina bröder, (mycket) goda (män).»

Till läsningen: Av r. 1 ser man översta delen av en djup och tydlig hst samt bst som till **u**. 2 **b** är säker men saknar nedersta fjärdedelen. Sedan följer översta delen av en kraftig hst utan bst. Före 4 **s** synas i brottkanten huggningsspår, som möjligen tillhöra ett sk (nedersta punkten i :, väl högt ansatt). 10 **e** och 14 **e** äro tydligt stungna. Efter 15 **n** är stenen skadad, men det finns tydliga rester av följande runa, som sannolikt har varit **a**. Före 19 **s** syns nedre punkten i ett sk samt därförut vid undre ramlinjen tre tydliga, korta stavar, säkerligen rester av två runor, i det att de två första höra ihop och ha bildat nedre delen av ett **r** eller **u**. Av 19 **s** återstår nedre hälften med spår av övre leden t.v., hela mellanleden samt hela nedre leden t.h. Hst till r. 20 är bevarad till två tredjedelar, nedifrån räknat. Efter 30 **n** följer i brottkanten en tydligt huggen linje, som sannolikt är övre delen av hst i en **a**-runa. Före 33 **p** finnas rester av en stav, nederdelen av en **u**-bst enligt sammanhanget. Efter 34 **a** kan nu icke något sk iakttagas.

Inskriftens tre första, skadade runor kunna exempelvis ha ingått i något av namnen *Gnupr*, *Gnupa*, *Tubbi*, *Ubbi*. Ett mansnamn *Sefi* förekommer även på Vg 193. En feminin motsvarighet finner man sannolikt på Sö 14 (**sifa** nom.) och Sö 96 (**sifur** gen.). Mansnamnet finns dessutom belagt från Uppland år 1296 (se Lundgren och Brates namnordbok) samt i ett par ortnamn.

Inskriftens anordning och ornamentala utstyrsel påminner om Vg 130.

137. Kinneve sn, Sörby. Nu vid Alarp.

Pl. 114.

Litteratur: B 978, L 1356, T 75. J. Peringskiöld, *Monumenta* 9, bl. 63; P. A. Säve, *Berättelse* 1863, s. 29 f. (ATA, tr. i *ATS* 3, 1873, s. 120); G. Stephens, *ONRM* 2 (1867–68), s. 647; L. Kinberg i *VFT* 1: 2 (1869, nytr. 1938), s. 18 f.; N. Beckman i *VFT* 4: 1 (1920), s. 60; O. Sjögren, *Sverige* 4 (1933), s. 367; E. Magnusson i *VFT* 4: 9 (1935), s. 46; Falköpings tidn. 3/6 1935; *Handlingar* 1935 (flyttningsrapport) i ATA; H. Jungner, *Nytt från Falbygden* runfront (i: *Falbygden* 1936), s. 18 f.

Äldre avbildningar: U. Christofersson, bläckteckning 1687 jämte 2 renritningar för träsnitt (i KB F 1 7 a, bl. 7), träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* samt B 978); Säve, bläckteckning (i a.a.); S. Welin, tuschteckning (VFA), träsnitt (i T 75); Magnusson a.a.; Jungner a.a.

Runstenen står rest c:a 2 km. V om Kinneve kyrka, vid Alarp N om landsvägen Grolanda–Vårkumla mitt för det ställe, där vägen från Brismene utmynnar i nämnda väg.

Ulf Christoferssons teckning 1687 har överskriften: »Söderby Brosten. Frökin[ds] hära[dt]»; likaså träsnittet i Peringskiölds *Monumenta*: »Söderby brosteen i Frökinds härad» (B 978: »Wid Söderby brosten»).